

Sygn. akt II Ca 109/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Sylwia Kornatowicz
Sędziowie:	SO Jolanta Pratkowiecka (sprawozdawca) SR del. Joanna Pasak
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2013 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa J. W. (1)

przeciwko pozwanej B. N. (1)

o wydanie pomieszczenia

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 12 października 2012 roku

sygn. akt VII C 885/12

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 109/13

UZASADNIENIE

Powód J. W. (1) domagał się nakazania pozwanej B. N. (1) wydania części wspólnej nieruchomości położonej w L. przy ulicy (...), tj. komórki gospodarczej o powierzchni k. 16 m², ewentualnie wskazania zmiennego pomieszczenia gospodarczego.

Sąd Rejonowy w Legnicy wyrokiem z dnia 12 października 2012r. oddalił powództwo.

Rozstrzygnięcie powyższe poprzedzone zostało ustaleniami i oceną prawną, szczegółowo przedstawionymi w uzasadnieniu wyroku. Z ustaleń tych wynika, że powód nigdy nie był właścicielem wskazywanej komórki gospodarczej,

a obecnie nie przysługuje mu żaden tytuł prawny do dysponowania tym pomieszczeniem, co w oparciu o art. 222 § 1 k.c. czyni roszczenie windykacyjne niezasadnym.

W apelacji powód domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Powód nie sformułował konkretnych zarzutów naruszenia prawa, podkreślając, że zaskarżony wyrok uważa za niesprawiedliwy i krzywdzący. Powód podkreślił, że przedmiotową komórkę gospodarczą otrzymał w 1992r. na podstawie decyzji administracyjnej Prezydenta Miasta L. i wszelkie zmiany w zakresie przynależności tej komórki uznaje za bezprawne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd I instancji dokonał ustaleń faktycznych, które znajdują oparcie w zebranych materiale dowodowym. Nie budzi również zastrzeżeń ocena prawna tych ustaleń.

Tym samym ocena faktyczna i prawna Sądu Rejonowego została przyjęta przez Sąd Okręgowy jako podstawa własnego rozstrzygnięcia.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że powoływany przez powoda na uzasadnienie żądania art. 840 k.c. nie może znaleźć w sprawie zastosowania, bowiem przepis ten dotyczy stosunku przechowania rzeczy ruchomej, a pomiędzy stronami taki stosunek cywilny nigdy nie istniał. Z uwagi na podstawę faktyczną żądania Sąd I instancji słusznie zakwalifikował główne żądanie pozwu jako roszczenie windykacyjne.

Zgodnie z art. 222 § 1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługują skuteczne względem właściciela uprawnienia do władania rzeczą.

W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości fakt, że powód nigdy nie był właścicielem przedmiotowego pomieszczenia gospodarczego. Istotnie powód posiadał tytuł prawny do użytkowania tego pomieszczenia w oparciu o decyzję Prezydenta Miasta L. z dnia z dnia 21 kwietnia 1992r., jednak utracił to prawo z chwilą zatwierdzenia przez sąd uchwał Wspólnoty Mieszkaniowej przy ulicy (...) w L. nr (...) i (...) w przedmiocie zmiany przeznaczenia tego pomieszczenia gospodarczego wraz z przynależną częścią korytarza oraz jego sprzedaży B. N. (2). Co więcej, Wspólnota Mieszkaniowa uzyskała prawomocny wyrok eksmisyjny nakazujący J. W. (1) i J. W. (2) opróżnienie i wydanie tego pomieszczenia, który wobec bezczynności dłużników został wykonany w drodze egzekucji komorniczej. Sporne pomieszczenie zostało ostatecznie sprzedane pozwanej B. N. (1).

Reasumując, z zebranych w sprawie dowodów jasno wynika, że powód nigdy nie był właścicielem spornego pomieszczenia, a od kilku już lat nie przysługuje mu również żaden tytuł prawny do władania tym pomieszczeniem. Stąd powództwo o wydanie przedmiotowego pomieszczenia było niezasadne.

Z przedstawionych wyżej względów apelacja powoda jako bezzasadna została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c.